

Vysvětlovat multipolaritu, pokles americké hegemonie, Michael Hudson

unz.com/mhudson/explaining-multipolarity-decline-of-us-hegemony

January 13, 2023

← Německý rozhovor

BlogviewArchiv Michaela Hudsona

Vysvětlení multipolarity, úpadku hegemonie USA

Michael Hudson • 13. ledna 2023

• 7 900 slov • 11 Comments • Odpovědět

Sdílejte s Gabem

Přepis

RADHIKA DESAI : Ahoj všichni, vítejte na této hodině geopolitické ekonomiky. Jsem Radhika Desai.

MICHAEL HUDSON : A já jsem Michael Hudson.

RADHIKA DESAI : Každých čtrnáct dní se budeme na hodinu setkávat, abychom diskutovali o zásadním vývoji v rychle se měnící geopolitické ekonomice našeho světa 21. století.

Budeme diskutovat o mezinárodním vývoji. Probereme jejich kořeny v jednotlivých zemích a regionech. Pokusíme se odhalit realitu pod obvykle zkreslující reprezentací tohoto vývoje v dominantních

západních médiích.

Máme v plánu diskutovat o mnoha tématech: inflaci, ceny ropy, dedolarizaci, výsledek války o Ukrajinu, která určí tolik věcí, hrozby, které USA činí vůči Číně ohledně Tchaj-wanu, stále významnější roli Číny ve světě, jak ji čínská Iniciativa Pásu a stezky hodlá přetvořit, jak se západní aliance a svět ovládaný Západem, který byl vybudován v posledních několika stoletích, tak rychle rozpadá.

Budeme diskutovat o financializaci, o poklesu produktivity Západu. Mnoho důležitých věcí. Michael, vynechávám nějaké důležité věci?

Watch Video At: <https://youtu.be/6adqdNCSVhU>

MICHAEL HUDSON : Mluvíme o tom už mnoho desetiletí. Už v roce 1978 jsem napsal knihu Global Fracture, o tom, jak se svět dělí na dvě části. Ale v té době se jiné země snažily osvobodit, aby mohly sledovat svůj vlastní vývoj.

A dnes jsou to Spojené státy, kdo izoluje ostatní země – nejen Čínu, Rusko, Írán, Venezuelu, ale nyní i globální Jih – takže Spojené státy skončily izolací od ostatních.

Co si budeme povídat, je to, že nejde jen o geografické rozdělení, ale o rozdělení ekonomických systémů a ekonomických filozofií. Budeme mluvit o tom, jaké charakteristiky a politiky [jsou], které utvářejí tuto novou globální zlomeninu.

RADHIKA DESAI : Opravdu, Michael a moje spolupráce sahá několik desetiletí zpět. Vlastně ještě předtím, než jsme se potkali, jsem četl knihy jako Global Fracture a Super Imperialism , které byly docela prozíravé a se kterými jsem souhlasil.

[Na rozdíl od] všech těch lidí, kteří mluví o globalizaci a hegemonii USA, Michael viděl a já také viděl zlomy, které jsou základem systému. Můj vlastní přístup se vyznačoval takovou skepsí ohledně trvalé západní dominance, americké hegemonie, dolarové dominance atd.

A poté, co jsem o tom pár desetiletí přemýšlel a psal o tom malé kousky, jsem nakonec přišel s touto knihou Geopolitická ekonomie , z níž Ben [Norton] také převzal název Zpráva o geopolitické ekonomii , se kterou samozřejmě spolupracujeme.

V Geopolitické ekonomii zpochybňuji dominantní kosmopolitní chápání světa. V „globalizačním diskurzu“ je svět hladce sjednocen trhy. V „americkém diskurzu o hegemonii“ nebo „diskursu o hegemonii-stabilitě“ je svět sjednocen jedinou vedoucí mocností. Žádný z těchto příběhů není skutečně pravdivý a pokrok multipolarity, o kterém jsem tvrdil, že sahá přinejmenším do 70. let 19. století, rychle pokračuje. Samozřejmě, že dnes je multipolarita ve velmi rychle postupující fázi a my se díváme na některé zásadní změny ve světovém řádu.

Budeme diskutovat o všech těchto věcech, ale dnes, pro naši zahajovací show, jsme si s Michaelem mysleli, že bychom mohli udělat, je představit velkou myšlenku, která rámuje naše myšlení, což je pokrok multipolarity – tedy obtížnost udržení nadvlády Západu. Obtížnost je tak velká, že nejenže jsou pokusy Západu o zachování této dominance marné, ale jsou dokonce kontraproduktivní, jako konflikt o Ukrajinu nebo mnoho dalších věcí, které se ve skutečnosti vrací na Západ jako bumerang, jako finanční sankce proti Rusku . Takže v podstatě chceme hovořit o této velké myšlence, o vzniku multipolárního – nebo někteří by dokonce mohli říci bipolárního – světového řádu. Michaele, nechceš začít s několika úvahami o tom?

MICHAEL HUDSON : Myslím, že nejzjevnější hnací silou, která rozděluje svět, je pokus USA vytvořit unipolární svět pod svou kontrolou, [zejména] svými národními bezpečnostními diplomaty a finančními zájmy. Trvají na monopolizaci mezinárodního finančního systému, takže pokud se země pokusí dodržovat politiku, která podporuje jejich vlastní rozvoj, Spojené státy mohou jednoduše vytáhnout zástrčku a zablokovat jejich finanční transakce.

USA se snaží kontrolovat obchod s ropou. Ropa byla v minulém století vždy středobodem americké diplomacie, protože pokud americké ropné společnosti (spolu s British Petroleum a Dutch Shell) mohou ovládat ropu, pak mohou vypnout elektřinu, světla a dopravy jakékoli země, která nedodrží plány USA na světový řád.

A také jídlo. Spojené státy od doby, kdy byla vytvořena Světová banka, blokovaly ostatní země v rozvoji jejich vlastní produkce potravin a vedly je k produkci exportních plodin (nepotravinářské plodiny, tropické plodiny), které zůstaly závislé na Spojených státech. obilí, takže je Spojené státy mohou vyhladovět, pokud se pokusí jít vlastní cestou.

Přístup Spojených států k vedení světového řádu tedy spočívá v tom, že vedou tím, že jsou agresorem – vyhrožují, ubližují jiným zemím – ne poskytováním vzájemných zisků [nebo] tím, že jim pomáháme [rozvíjet se], ale tím, že říkají: „Pokud to neuděláte Když nebudeme dělat, co chceme, svrheme tě. Uděláme státní převrat. Uděláme vám to, co jsme udělali s Pinochetem v Chile. Uděláme vám to, co jsme udělali s Borisem Jelcinem v Rusku. Budeme zasahovat.“

Bylo to nejjednodušší ze všeho v pravděpodobně nejzkorumpovanější oblasti světa, v západní Evropě, kde mi úředníci ministerstva financí Spojených států řekli, že vše, co potřebují, je dát malé bílé obálky plné dolarových bankovek a oni byli schopni ovládat evropskou politiku.

Spojené státy se v podstatě snaží využít svých hrozeb a svých sankcí a věří, že mohou ublížit jiné zemi.

Za vším je samozřejmě vojenská hrozba, jak jste říkal, na Ukrajině. Ale ukázalo se, že ze strany Spojených států ve skutečnosti žádná vojenská hrozba nehrozí. Nejenže USA a NATO došly normální vojenské zbraně, ale Amerika už opravdu nemůže vést pozemní válku. Už nikdy nebude další Vietnam. Nikdy nedojde k invazi Spojených států do jiné země ani k invazi Evropy do jakékoli jiné země, protože od protiválečného hnutí nikdy nezískáte obyvatelstvo ochotné nechat se povolat.

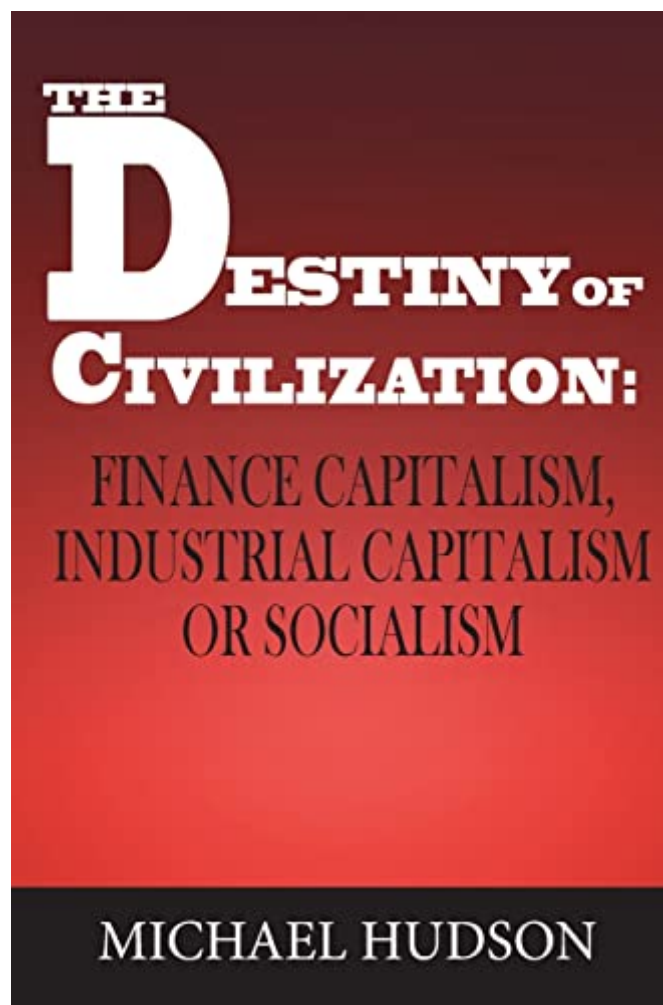
A bez toho má Amerika proti ostatním zemím jen jednoho vojenského vůdce: vodíkovou bombu. Neexistuje nic mezi cíleným pokusem o atentát a atomovou bombou.

To je v podstatě to, co umožnilo jiným zemím, aby se poprvé odtrhly. Nemohli to udělat v 70. letech, kdy jsme si toho s Radhikou poprvé všimli, protože v té době Indonésie, Karibik a Latinská Amerika neměly kritické množství, aby to šlo samy.

Nyní mají díky Rusku, Číně, Íránu a Indii kritické množství, aby to zvládli sami. Jsou schopni jít sami.

Je jen jedna část světa, která není schopna jít sama, a to jsou Spojené státy a západní Evropa. Deindustrializovali se.

Ve své třídní válce proti práci, při hledání levnější pracovní síly v zahraničí, omezili svou vlastní průmyslovou pracovní sílu, ale také přesunuli centrum výroby, technologie, zemědělství – vše se

přesunulo do Eurasie a na jižní polokouli.

Ukázalo se, že Spojené státy se nechaly na pokoji [tj. izolovaly se]. Problém, který frustruje americké diplomaty, je: Jak budou ovládnout svět bez průmyslového vedení, s dluhovou deflací, s dluhem, který je mnohem vyšší než v jiných zemích. Jak mohou, proboha, vést v oslabené pozici bez jakékoli armády?

RADHIKA DESAI : Rozhodně. Myslím, že celá tato myšlenka, kterou uvádíte – že pokus Spojených států ovládnout svět stále více selhává – se Spojené státy ukazují jako v podstatě obr s hliněným nohama.

Z pohledu dneška se to stává mnohem důvěryhodnějším. Ale říkal jsem, a myslím, že také s velkou pomocí Michaelových spisů, že ve skutečnosti, když lidé mluví o „americké hegemonii“, „americké dominanci“, „americkém imperialismu“ – musíme si uvědomit, že to, na co se díváme, o co se Spojené státy pokoušely více než jedno století, je pokus ovládnout svět. Tento pokus ale ve skutečnosti nikdy nebyl úspěšný.

Příběh, který vyprávím ve své [knihě] Geopolitická ekonomie, je ve skutečnosti poněkud odlišný příběh, který se nesnaží popřít obrovský rozsah škod, které Spojené státy napáchaly svými válkami, svým ekonomickým nátlakem, potlačováním pokusů zemí k rozvoji.

[Kniha] uznává, že všechny tyto věci se staly, ale klíčové je, že Spojeným státům se ve skutečnosti nikdy nepodařilo uplatnit svou dominanci. To, na co se dnes díváme, čemu říkáme multipolarita, ve skutečnosti ukazuje neschopnost Ameriky dominovat.

V geopolitické ekonomii tvrdím, že na počátku 20. století bylo mnoha pozorovatelům velmi jasné, že britská dominance nad světovou ekonomikou slábne, a Spojené státy měly pocit, že převezmou pochodeň od Velké Británie a být dominantní mocností na světě. Ale samozřejmě věděli, že už tehdy bylo zcela jasné, že se nikdy nebudou moci rovnat rozsahu britské dominance; nikdy nemohli získat impérium, formální impérium o velikosti, jakou měla Británie. Pamatujte, že Británie měla impérium, nad kterým slunce nikdy nezapadlo.

Takže to, co se [americké vládnoucí elity] rozhodly udělat, bylo místo toho sklopit zrak a říci: „Nemůžeme mít impérium takové velikosti, ale pokusíme se vydělat z dolaru světové peníze.“

Způsob, jakým se o to pokusili po první světové válce, a finanční chaos, který způsobili, je opravdu zajímavý příběh, o kterém jsem psal, psal o něm i Michael a tak dále.

Ale po druhé světové válce nám bylo řečeno, že dolar se stal světovou měnou, ale faktem bylo, že první pokus udělat z dolaru světovou měnu padl v rozporu s velmi slavným Triffinovým dilematem – což tím je říci, že jelikož Spojené státy nemohly vyvážet kapitál, protože k tomu neměly žádnou kapacitu – Británie mohla vyvážet kapitál, protože měla impérium, měla impérium, ze kterého čerpala přebytky – Spojené státy žádné takové impérium neměly, žádné takové přebytky, takže vytvořila dolarovou likviditu tím, že hospodařila s deficitem.

A Robert Triffin poukázal na to, že čím větší budou deficity, tím nižší bude hodnota dolaru a tím nižší budou přitažlivosti dolaru.

Tato logika nakonec fungovala sama a Spojené státy byly nuceny přerušit spojení dolaru se zlatem, protože lidé zahazovali dolar ve prospěch zlata. Země se zbavily dolarů ve prospěch zlata, včetně slavných západních spojenců, evropských spojenců.

A od té doby – o čem jsme se s Michaelem hádali v nedávném článku nazvaném „Beyond the Dollar Creditocracy“ – a mimochodem, toto je také můj argument v Geopolitické ekonomii – [od roku 1971] se dolar stal závislým na řadě Financializations nebo série expanzí čistě finanční aktivity, takže neatraktivnost dolaru pro běžné ekonomické použití, pro obchodní použití atd. je vyrovnána obrovským rozšířením finanční poptávky po dolaru.

A to je důvod, proč tento (po roce 1971) věk údajné dolarové dominance ve skutečnosti spočíval na řadě financializací, jedna po druhé. Byla to také doba opakujících se finančních krizí.

Pro zdůraznění: To, na co se díváme, jsou americké pokusy ovládnout svět, ale všechny jsou to pokusy, které selhaly. A to je další příběh, který si povíme.

MICHAEL HUDSON : Je zajímavé, že když prezident Biden a ministerstvo zahraničí a média mluví o tom, co se děje ve světě, a [když] popisují politiku, nemluví o ničem, co právě řekla Radhika. A to ani nemluví o boji mezi unipolárním a multipolárním světem. Prezident Putin o tom mluví a [ruský ministr zahraničí] Lavrov o tom mluví, ale ne USA

Pokud posloucháte, co říkají prezident Biden a ministerstvo zahraničí, tato globální trhlina je „mezi demokracií a autokracií“.

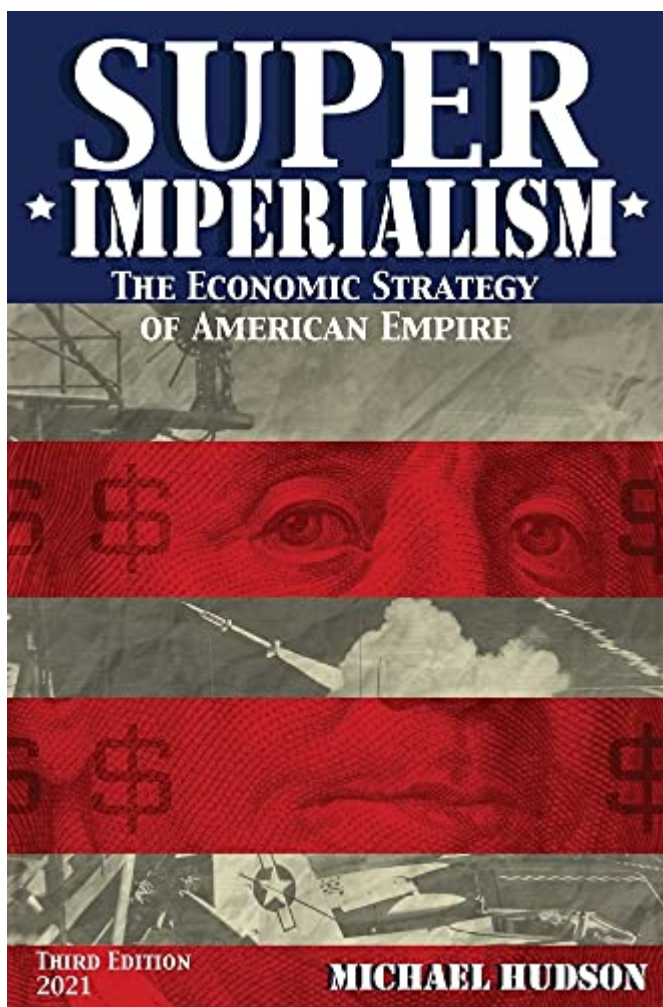
Tak to charakterizují. Tohle je orwellovský Doublespeak.

[Pro ně] „demokracie“ znamená finanční oligarchii. Aristoteles před 2500 lety napsal knihu o ústavách Řecka. Napsal: „Všechny tyto ústavy se nazývají demokraciemi, ale ve skutečnosti jsou to oligarchie.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Demokracie má tendenci se proměnit v oligarchii. Takže „demokracií“, co prezident Biden myslí, je finanční oligarchie, která kontroluje politiku.

A co Biden pod pojmem „autokracie“ myslí, je smíšená veřejno-soukromá ekonomika se silnou vládní podporou průmyslu, technologického výzkumu a vývoje, rostoucí životní úrovně a především zajišťování základních potřeb: veřejného zdraví, veřejného školství, důchodového příjmu. , doprava – vše dotováno za účelem minimalizace životních nákladů na pracovní sílu, aby ekonomický přebytek mohl

jít na modernizaci vzdělání, zlepšení produktivity pracovní síly a dělat v podstatě to, co udělala Čína a co ostatní země a co všichni očekával, že průmyslový kapitalismus udělá ve Spojených státech a v Evropě, což však finanční kapitalismus nedělá. Takže musíte jít nad rámec této rétoriky a zeptat se, co se skutečně děje. Pro Američany jsou veřejné výdaje, antimonopolní regulace a ochrana práv spotřebitelů „socialismem“.

No, je to socialismus, a

proto ve Spojených státech provedli průzkumy a zjistili, že většina lidí dává přednost světovému „socialismu“ před „kapitalismem“. Mnoho lidí ve Spojených státech tvrdí, že jsou socialisté, ale finanční kapitalismus není socialismus.

Tento rozdíl, který Rosa Luxembourg nazvala bojem mezi barbarstvím a civilizací, je ve skutečnosti bojem mezi demokracií a autokracií s jiným slovníkem.

RADHIKA DESAI : Dovolte mi jeden nebo dva z těchto bodů.

Zprvém, tvrzení Spojených států vést „demokratický svět“, hájit lidská práva a demokracii, zní čím dál prázdněji.

A to je také opravdu zajímavé zamyslet se nad tím, proč, protože politika, kterou Spojené státy musely dodržovat, aby uplatňovaly dolarovou dominanci, aby vytvořily finance, na nichž spočívá

dolarová dominance, měly tendenci podkopávat produktivitu Spojených států. ekonomika.

Mají tendenci rozdělovat společnost, protože vytvořili astronomické úrovně nerovnosti ve Spojených státech a dalších zemích, které se řídí tímto druhem politického paradigmatu.

A v důsledku toho v podstatě vytvořili současný politický zhroucení, kterého jsme svědky ve Spojených státech, kde může být prezidentem zvolena postava jako Trump. A když bude Biden zvolen, musí víceméně pokračovat v Trumpově politice.

Takže se díváte na vážný rozpad demokracie v samotných západních zemích.

[Zadruhé], toto bude pořad o světovém dění a je zajímavé vám vysvětlit, jak se náš přístup ke světovému dění liší od těch, které běžně vidíte.

Takže při studiu mezinárodních vztahů někteří lidé zauímají liberální hledisko, což je v podstatě to, co jsem dříve kritizoval, [charakterizovaný] globalizací, hegemonií USA, kosmopolitními pohledy na světovou ekonomiku, se světovou ekonomikou hladce sjednocenou.

[V liberálním pojetí] na národech nezáleží, národní státy se staly irelevantními atd. atd. Můžete zaujmout tento úhel pohledu. Nebo můžete zaujmout takzvané „realistické“ hledisko, ve kterém se všechny národy snaží „zničit“ ostatní národy.

Ve skutečnosti však úhel pohledu, který zaujímáme, pochází z velmi silné tradice kritického myšlení, které sahá až k Marxovi a Engelsovi, ale od té doby se dále rozvíjí velkým způsobem, což znamená chápat světové dění jako soutěž mezi imperialismem a antiimperialismem.

Trockij tomu říkal nerovnoměrný a kombinovaný rozvoj, což znamená, že země, které jsou již rozvinuté, imperialistické země, si chtějí zachovat nerovnoměrnou konfiguraci vývoje ve světě, přičemž některé země jsou rozvinuté a jiné méně.

Ale ti, kteří jsou méně rozvinutí, ti, kteří zůstali pozadu, proti tomu bojují tím, že podporují svůj vlastní rozvoj prostřednictvím politik, které jsou navrženy tak, aby zlepšily jejich výrobní kapacity a tak

dále.

Takže to, co se Michael snaží říct, když říká, že Spojené státy se vždy snaží zabránit rozvoji, je v podstatě, přes všechny ty řeči o západních zemích, které se snaží pomoci rozvoji zemí třetího světa, ve skutečnosti, když se země třetího světa rozvíjejí v jediný způsob, jak to dokážou, je zaměření se na produktivní činnost, kontrolu obchodních a finančních toků a tak dále, jak to udělali všichni úspěšní vývojáři, včetně Spojených států ve své době, když se o to pokoušejí, Spojené státy se snaží donutit je otevřít.

Hodně se mluví o „volných trzích“, „volném obchodu“, „otevřenosti“ – co tato „otevřenost“ skutečně znamená? Znamená to, že země by se měly otevřít tomu, aby byly ovládány západním kapitálem, západními korporacemi, pronikaly jimi, a měly by být otevřené levně dodávat to, co Západ potřebuje – totiž komodity, pracovní sílu, levné zboží atd.

Takže toto je skutečně soutěž antiimperialismu a imperialismu, v níž dnes trhliny multipolarity spočívají v tom, že síly antiimperialismu vítězí.

MICHAEL HUDSON : To, co Radhika řekla, že je nejradiálněji, je, že se Amerika skutečně snaží zastavit rozvoj jiných zemí.

Některým lidem se to může zdát překvapivé – ne posluchačům tohoto pořadu –, ale právě tato slova byla vytesána do kamene ve zprávě americké národní bezpečnosti, která říkala, že „vývoj jakékoli jiné země do té míry, že je nezávislá na Spojených státech, je hrozbou pro Spojené státy.“

A důvod, proč je Čína oponentem číslo jedna a „systémovým“ soupeřem Spojených států, jak říkají, je ten, že se rozvíjí a Spojené státy jsou skutečně proti jakémukoli rozvoji kromě toho, který americké finanční zájmy kontrolují a přijímají. výnosy z pronájmu a zisky z přeměny tohoto vývoje na americký monopol.

Takže si myslím, že to, co se v této show a budoucnosti skutečně odehraje, je, že víme, že cílem jiných zemí je rozvíjet se, víme, co chtějí dělat, ale jak to ve skutečnosti zavedou do opatření?

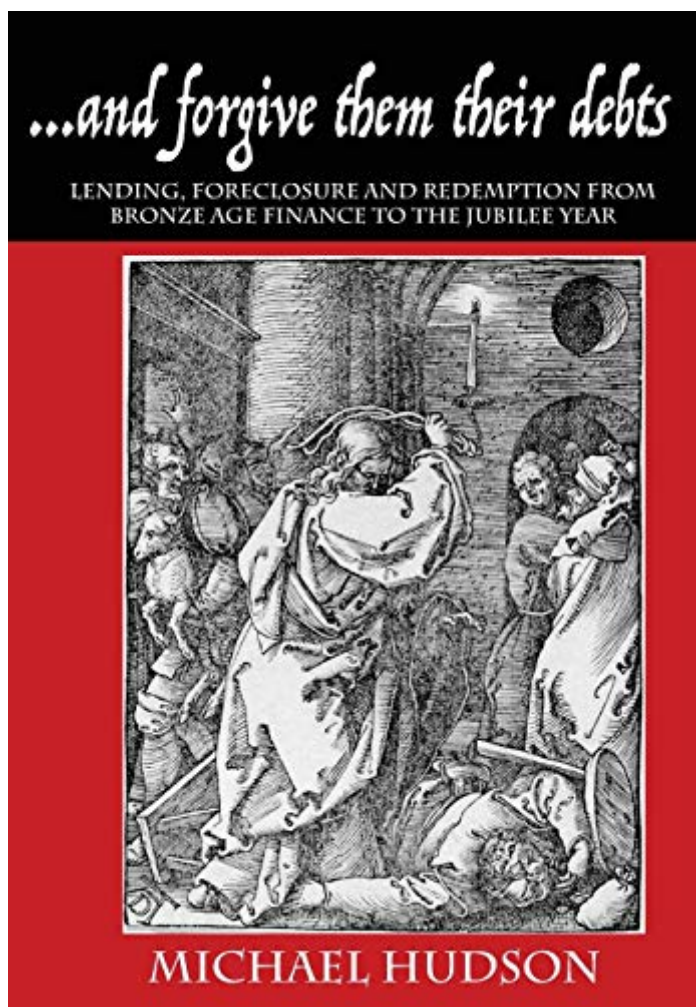
Radhika se zmínila o mé knize *Global Fracture* v 70. letech 20. století, a to hned poté, co válka ve Vietnamu donutila Spojené státy opustit zlatou Saúdskou Arábii a převzala vlastnictví jejích ropných rezerv.

A američtí diplomaté se již v té době [starali] o to, aby veškerý vývoj byl zaměřen na USA, nikoli na zahraniční. Nevěděli, jak se mají navigovat, protože, jakkoli to může vypadat ironicky, mě najal Herman Kahn z Hudsonova institutu [bez vztahu], abych šel na ministerstvo zahraničí, do Bílého domu a na obranu. oddělení, abych vysvětlil, jak fungoval superimperialismus.

Největší nákup mé knihy [*Super imperialismus*], 2 000 výtisků, provedla CIA, [kde to byl] operační manuál.

Spojené státy si myslely, že pokud můžeme i nadále přimět ostatní země, aby si nechávaly své úspory ve Spojených státech nákupem amerických státních pokladničních poukázek, pokud můžeme říci Saúdské Arábii a ropným zemím, že si mohou za svou ropu účtovat, co chtějí, [mohli] zčtyřnásobit cenu ropy, ale všechny své výtěžky si musí ponechat ve Spojených státech, na americkém akciovém trhu.

Nemohou koupit velkou americkou korporaci – ale USA si mohou koupit kontrolu nad jinými ekonomikami, ale investoři žádné jiné země si nemohou koupit

kontrolu nad kritickými americkými průmysly. Saúdská Arábie může nakupovat menšinové akcie, může nakupovat státní pokladniční poukázky; Japoncům bylo dovoleno kupovat golfová hřiště, na kterých přišli o miliardu dolarů; byli schopni koupit pozemek pod Rockefellerovým centrem, na kterém ztratili miliardu dolarů. Ale nemohli si skutečně koupit americký průmysl.

Takže jste měli celý plán toho, co vypadalo, že ostatní země budou závislé na Spojených státech a amerických satelitech a za své dolary dostanete velmi málo.

Ale faktem je, že Spojené státy zjistily, že vyvinuly nový druh imperialismu. Nebyl to starý druh koloniálního imperialismu. Podívali se, co se stalo na Haiti. Když si v roce 1804 vykoupila nezávislost na Francii, Francie řekla: „Ano, dáme vám nezávislost, ale musíte našim vojenským útočníkům vrátit peníze za to, že vás dobyli. Musíte jim zaplatit aktuální hodnotu toho, co vzali zdarma, když vás převzali.“

Haiti bylo posledních 200 let dluhovým peonem Francie a mezinárodního finančního společenství.

Spojené státy řekly: „Totéž můžeme udělat s jinými zeměmi. Můžeme je přimět půjčovat si, založit jejich peněžní systémy na vytváření jejich vlastních úvěrů americkými bankami, vytváření jejich vlastních úvěrů v dolarech, a všechny úrokové platby a kapitálové zisky z toho všeho budou poukázány do Spojených států. Už nepotřebujeme vojenský kolonialismus. Víme, že nemůžeme mít další Vietnam. Co můžeme mít, je závislost na dolaru.“

To je systém, který zavedli, a to je těžiště rozhovorů mezi Čínou, Ruskem, Íránem a globálním Jihem, dedolarizace. A to je to, o čem jsme s Radhikou posledních pár let psali a soustředili se na to.

RADHIKA DESAI : Rozhodně. A jednu z věcí mi také připomnělo to, co jste říkal: Spojené státy v období po druhé světové válce velmi radikálně změnily své ekonomické struktury, protože pokud – vzpomínám si, když jsem zkoumal svou knihu Geopolitical Ekonomika, narazil jsem na tento citát od významného amerického úředníka [George Kennana] na konci druhé světové války, kde říká:

„Dnes tvoříme polovinu světové produkce a naším cílem by mělo být udržet si tuto pozici. relativní dominance“ – to znamená, že Spojené státy musí i nadále tvořit polovinu světové produkce.

Zbytek světa tedy může růst jen potud, pokud jeho růst nepřekoná růst Spojených států. Ale přesně to se samozřejmě stalo. Bylo to nemožné.

Jedna z věcí, na kterou lidé zapomínají, víte, dokonce i významní historici, jako je například Eric Hobsbawm, když čtete knihy *The Age of Extremes*, ve kterých píše o historii 20. století, mluví, jako by Spojené státy začal růst od konce 19. století.

V předvečer první světové války to byl opravdu významný výrobce, a tak když se [USA] staly takovým dominantním výrobcem, když na konci druhé světové války tvořily polovinu světové ekonomiky, toto bylo [zobrazeno jako] nějaký druh zcela přirozeného procesu.

Lidé zcela zapomínají, že Spojené státy získaly tuto dominantní pozici nikoli prostřednictvím nějakého sekulárního procesu růstu, ale díky válce.

Během války Spojené státy v podstatě rostly, protože takzvaný „arzenál demokracie“ zaznamenal boom. Mezi lety 1939 a 1945 se HDP USA zdvojnásobil.

Nezdvojnásobí se znovu za dalších 22 let, i když to byla léta takzvaného „zlatého věku kapitalismu“ a růst byl poměrně vysoký. Takže si dokážete představit, jakou vzpruhu válka dala americké ekonomice.

Navíc, samozřejmě, pokud mluvíte v relativních pojmech, válka posiluje americkou ekonomiku, zatímco ničí výrobní kapacitu ve zbytku světa, kde k válce skutečně dochází, kde se skutečně bojuje. Takže to byl komplexní výsledek tohoto. Takže na americké dominanci nebylo nic přirozeného.

K tomu lze přidat několik věcí.

[První věc je, že] víte, dnes, když lidé znovu oslavují roli Spojených států jako „arzenálu demokracie“, je to opravdu ironické, protože Spojené státy, jak v první světové válce, tak ve druhé světové válce, profitoval tímto způsobem.

Mnoho zemí teprve nedávno dokončilo splácení válečného dluhu atd. Spojené státy tedy v podstatě zadlužovaly ostatní země jednoduše tím, že se vydávaly za spojence, i když ve skutečnosti spojencem nebyly.

Druhá věc je, že by nám to samozřejmě mělo také říci, poskytnout určité pozadí toho, jak se americká ekonomika stala tak závislá na vojenské výrobě [a] výrobě zbraní, proč je vojensko-průmyslový komplex tak velkou součástí ekonomiky USA. .

MICHAEL HUDSON : Zcela správně jste poukázal na roli dluhu v tom všem. Během 2. světové války Spojené státy využily své pozice v dodávkách zbraní spojencům k vynucení vytvoření dvou institucí, Světové banky a Mezinárodního měnového fondu (MMF) – podle linií, proti nimž se postavila Evropa – které měly jako jednička rozbít do britského impéria.

V rámci Lend-Lease druhé světové války a podle podmínek MMF přiměli Británii [nadhodnotit] libru na 5 liber za dolar a slibují, že ji neznehodnotí až do roku 1949.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Trvali také na tom, že Británie si nemůže udržet svou oblast libry. Británie měla oblast libry, která byla velmi podobná té dnešní dolarové.

Během války Indie a další bývalé kolonie vyvážely suroviny a výměnou za tyto suroviny vybuďovaly obrovské vládní úspory. A jako součást oblasti libry museli všechny tyto úspory utratit za britské manufaktury.

Ale Amerika řekla: „Chceme volné trhy! Volné trhy znamenají, že své peníze můžete utratit kdekoli.“ Otevřeli britskou oblast šterlinků a řekli: „Zboží můžete koupit kdekoli“, tedy ze Spojených států.

Protože se Británie zavázala k [nadhodnocené] libře šterlinků a Spojené státy měly průmyslovou kapacitu, Spojené státy skončily se všemi těmito úsporami, které Britské impérium nashromáždilo.

A Spojené státy pod vedením Franklina Roosevelta signalizovaly, že Británie je americkým rivalem číslo jedna. Británie byla v pozici, v jaké je dnes Čína.

Takže [Britské] impérium bylo rozbito a v podstatě donuceno k zadlužení platební bilance, protože Británie si už nemohla vydělat na ovládnutí oblasti libry exportem. Bylo to na cestě k deindustrializaci. Druhá věc, která byla důležitá, je, že Spojené státy vyšly z války téměř bez domácího dluhu.

[Velká] deprese vyhladila domácí osobní půjčky a korporátní půjčky. Ve 2. světové válce se v civilní ekonomice nedalo nic kupovat, protože šlo o válečnou výrobu. Takže tam nebyl skoro žádný dluh.

Ponzi Scheme

End of History

R2P

Factoid

Bubble Illusion

Austerity

Tax Shift

Junk Bonds

Financialization

IS FOR

JUNK ECONOMICS

Monopoly

Privatization

Ownership Society

Too Big to Fail/Jail

Mathiness

Race to the Bottom

Makers and Takers

IMF Riots

Greed

Free Lunch

Gold

Kleptocrat

Sanctity of Debt

**A Guide to Reality
in an Age of Deception**

Michael Hudson

Takže od druhé světové války [pro] každé oživení existuje hospodářský cyklus v Americe, Evropě, po celém světě. Každé oživení hospodářského cyklu začalo z většího a většího podílu dluhu na HDP, většího podílu osobního dluhu na osobním příjmu a firemního dluhu na firemním příjmu.

To je to, co v podstatě přimělo Ameriku utrácet tolik peněz za domácí dluhovou službu, že ani její pracovní síla nekonkuruje jiným zemím – pokud musíte platit hypoteční dluhy a osobní dluhy, dluhy z kreditních karet – ale americký průmysl je zadlužený.

Předpokládejme, že nyní jste Čína, Rusko a globální jih. Jak mohou rozvíjet své ekonomiky způsobem, který jednoduše nereplikuje americký dluh?

Jak může Čína rozvíjet své nemovitosti, aniž by následovala americký realitní [model], že to, o čem si lidé mysleli, že zvyšuje bohatství střední třídy tím, že cena bydlení roste a roste, najednou jste chudí – vy utrácíte tolik peněz za hypotéku, že nemáte dost peněz na nákup zboží a služeb.

Jak Čína, Rusko a globální jih vytvoří alternativní ekonomický systém, který nebude jednoduše kopírovat to, co Spojené státy udělaly od druhé světové války?

A jak chtějí vytvořit, aby tomu pomohli, alternativu ke Světové bance a MMF, která je zcela odlišná a s odlišnými principy?

RADHIKA DESAI : A to nás přivádí k dalšímu tématu, na kterém jsme s Michaelem spolupracovali a o kterém jsme psali nezávisle, a které je ve skutečnosti: Jaké by měly být ideálně struktury financí?

A když Michael položí všechny tyto otázky – jak může Čína zorganizovat svůj finanční sektor a ekonomiku tak, aby podporovala výrobu, aniž by vytvářela tyto režijní náklady na dluh?

V jistém smyslu jsou to samozřejmě vždy nové otázky, protože ekonomické okolnosti se mění. Ale jinak tu máme modely sahající nejméně o století, století a půl.

To znamená, že ve své vlastní industrializaci měly velké průmyslové země, včetně dnešních Spojených států, Německa, Japonska, Číny, finanční sektory v období svého nejrychlejšího rozvoje.

U Spojených států mluvíme o 19. a počátku 20. století. V tomto období měli velmi odlišný model financování. Finanční sektor byl strukturován tak, aby napomáhal produkci.

Finance byly služkou výroby. Finance usnadnily dlouhodobé investice do výrobní kapacity. Finance se nezaměřovaly na spotřebitelské úvěry a tak dále. Ve skutečnosti neexistovaly téměř žádné spotřebitelské úvěry.

Takže ve všech těchto ohledech finance ve skutečnosti poháněly rozvoj těchto zemí a finance byly podřízeny výrobě.

Naproti tomu Británie měla vždy velmi odlišný finanční model, který – ironicky, pro domov první průmyslové revoluce – ve skutečnosti nebyl zaměřen na podporu výroby. Byl zaměřen spíše na krátkodobé úvěry pro komerční účely, případně pro spekulativní účely a tak dále. Takže tento krátkodobý finanční model, který byl původně britský, ale byl přijat Spojenými státy prostřednictvím plíživého procesu finanční deregulace, který začal v 70. a 80. letech a dosáhl vrcholu zrušením Glass-Steagallova zákona v roce 1999. pod dohledem nikoho jiného než takzvaného „Maestra“, Alana Greenspana. Jsem si jistý, že budeme mít epizodu, která bude diskutovat také o roli centrálního bankovníctví.

Takže každopádně tento model financí, který Spojené státy přijaly během posledních mnoha desetiletí, je ve skutečnosti opakem druhu finančních struktur, které potřebujete.

Potřebujete finanční struktury, které budou napomáhat výrobě, zatímco tyto finanční struktury ve skutečnosti produkci dusí. Tyto finanční struktury ve skutečnosti vytvářejí ekonomickou nerovnost, kterou jsme viděli narůstat do nových výšin.

A opozice zájmu financí a výroby je tak velká, že jsme viděli například během pandemie v posledních dvou nebo třech letech, kdy se ekonomika propadala, že akciové trhy nedělaly nic jiného, než že stoupaly do nových výšin a zvyšovaly bohatství těch s největším počtem finančních aktiv.

Tyto kontrastní modely financí, historicky a dnes, budou dalším tématem, kterému se budeme s Michaelem věnovat.

MICHAEL HUDSON : No, co je tak pozoruhodné, je, že pointa, kterou Radhika právě vyslovila, byla dobře pochopena v roce 1914. Po vypuknutí první světové války začal britský tisk psát články o tom, jak si mysleli, že kvůli britskému bankovníctví pravděpodobně prohrají první světovou válku.

Řekli: „Německo má nad Spojenými státy velkou výhodu. V Německu je bankovníctví dlouhodobé. Mezi německou vládou, bankami a velkými korporacemi – zejména ocelářským a těžkým průmyslem pro armádu, existuje třístranný vztah.

A panovalo přesvědčení, že německé průmyslové bankovníctví, že se dokázali industrializovat a že bankovníctví v Anglii je postfeudální; bylo to krátkodobé bankovníctví, finanční časový rámec byl pouze krátkodobý a zejména britský akciový trh byl hit-and-run.

Dnes to bylo jako makléřství ve Spojených státech. Dali klienty do akcií [a] pump-and-dump. To byl britský způsob vydělávání peněz. Ale když Britové vytvářeli průmyslové korporace, řídili je finanční manažeři, stejně jako se to stalo ve Spojených státech s General Electric a dalšími finančními firmami.

Nebrali své zisky a neinvestovali do nové tvorby průmyslového kapitálu; vypláceli je v dividendách. Místo průmyslového inženýrství měli finanční inženýrství.

A výsledkem bylo, že finance v Británii byly dravé.

To vše bylo pochopeno. A věřilo se, že po první světové válce budete mít to, co Marx popsal ve třetím díle Kapitálu, že finance budou industrializovány.

A Marx řekl, že revoluční úlohou průmyslového kapitalismu je zbavit se třídy vlastníků půdy a učinit pozemkovou rentu a pronájem přírodních zdrojů součástí veřejné sféry, a nikoli soukromým nepřítomným vlastníkům, a zbavit se predátorských financí, anglického stylu a nahradit produktivními financemi.

A on [Marx] věřil, že to přirozeně povede k socialismu, přičemž banky jsou, pokud vůbec, modelem socialistického plánování a vládního plánování ekonomiky.

A to se vlastně dělo v Německu pod Říšskou bankou. Popsal jsem to ve své knize Killing the Host .

A místo toho se stalo to, že s vítězstvím Ameriky [v první světové válce] jste měli anglo-americkou politiku finančního zajištění, která, jak víte, v roce 1929 způsobila krach akciového trhu a v roce 1931 zrušení dluhů mezi spojeneckými dluhy a německými dluhy. reparace.

Takže existovaly dva protichůdné finanční systémy. A Radhika říká, že globální Jih, Čína a Rusko, které dnes dělají, je konečně uznáním, opakováním stejné debaty mezi finančním kapitalismem a průmyslovým socialismem, jakou jste měli před sto lety.

RADHIKA DESAI : Ano, a je tu ještě jeden bod, který stojí za zmínku v souvislosti s historií, na kterou jsi vzpomínal, Michaeli. Takže ve Spojených státech, jak jsem řekl, na konci 19. a na začátku 20. století jste měli velmi odlišné bankovní struktury.

A pak, ano, jak řekl Michael, ve dvacátých letech se finanční struktura začala vyvíjet směrem k tomuto dravému krátkodobému horizontu britského stylu.

Tento obrovský boom spotřebitelských úvěrů jste samozřejmě měli také ve Spojených státech ve dvacátých letech minulého století. Byla to „řvoucí dvacátá léta“, jak si je pamatujeme. A velká část toho, co je přimělo k „řevu“, byla spotřeba ve Spojených státech poháněná dluhy.

Takže každopádně bylo krátké období, ale pak došlo ke krachu v roce 1929, k Velké hospodářské krizi a k bankovním zákonům z éry deprese – mezi nimi šéf Glass-Steagall – která skutečně udělala americké bankovníctví, bankovníctví USA, mezi nejvíce regulované bankovní sektory na světě.

Protože jste měli systém v podstatě státní regulace bank a ostrý rozdíl mezi bankami, které byly komerčními bankami, které přijímaly vklady běžných zákazníků, jako jste vy a já, a užívaly si federálního pojištění vkladů, což byla nová instituce, která byla vytvořena tímto bankovní legislativa z dob deprese.

Takže pokud jste si užili federální pojištění vkladů, které v podstatě umožňovalo běžným vkladatelům, jako jste vy a já, věřte, že když do banky vložíme pár tisíc dolarů, nezmizí, kdyby banka zkrachovala.

Ale banky, které využívaly toto pojištění vkladů, byly silně regulovány, pokud jde o to, kolik mohou půjčovat, za jakou úrokovou sazbu mohou půjčovat, na jaké účely mohou půjčovat, a bylo jim zakázáno spekulovat na finančních trzích; vzhledem k tomu, že

bankám, které tak učinily – bankám, které spekulovaly na finančních trzích – tzv. investičním bankám – nebylo poskytnuto federální pojištění vkladů.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

A tato struktura amerického bankovníctví, která umožnila americkým bankám hrát pozitivní roli v ekonomice, pokračovala i v 70. letech.

A bylo to tehdy, zvláště poté, co bylo přerušeno zlaté spojení dolaru, a postupně se ukázalo, že rozšiřující se finanční aktivita denominovaná v dolarech bude schopna do značné míry čelit Triffinovu dilematu.

Tehdy se skutečně rozběhla financionalizace, takže jste viděli obrovský nárůst finanční aktivity ve smyslu vládních půjček, pokud jde o půjčky zemím třetího světa – nakonec bublina na akciovém trhu, bublina dot-com, východoasijská finanční bublina a konečně matka všech bublin, které praskly v roce 2008: bubliny na bydlení a úvěry.

A samozřejmě nyní se za všechna tato desetiletí, navzdory opakovaným finančním krizím, neudělalo nic pro regulaci amerických bankovních struktur, nebo se toho udělalo jen velmi málo.

A v důsledku toho dnes máme ještě větší takzvanou „bublinu všeho“. Cokoli, co byť jen vzdáleně zavání nějakou lukrativitou, je přínosem, který je třeba získat.

Takže Spojené státy prošly docela transformací. A to je také důležité mít na paměti.

MICHAEL HUDSON : No, jaký důsledek toho, co říkáte, je: Co udělají ostatní země, aby se vyhnuly stejnému problému? Protože mnoho dalších zemí následovalo filozofii USA [bankovní].

To, o čem jsme diskutovali, není v centru ekonomické diskuse, ani u nás, ani v zahraničí.

Co udělalo Čínu tak úspěšnou a co je na čínském socialismu tak jedinečné, je to, že zacházeli s tvorbou peněz, bankovníctvím a úvěry jako s veřejnou službou.

To znamená, že pokud Spojené státy skutečně nedokážou vyléčit dluhovou bublinu, vytvářejí se skutečně od 80. let, protože pokud dluh odepíšou, dojde k obrovským nesplácením, a v roce 2008 šéfka FDIC [Sheila Bair] řekla, že Citibank byla nejzkorumpovanější a neschopná banka v zemi; byla v záporném vlastním kapitálu, vymazala veškeré bohatství akcionářů.

Ale naštěstí prezident Obama jmenoval ministra financí Roberta Rubina, který pracoval pro Obamova sponzora Goldman Sachs. A Obama byl politickou lobby Citibank. Zachránili Citibank místo toho, aby ji nechali jít dolů – místo toho, aby ji nechali jít dolů a proměnili ji ve vládní banku, aby skutečně půjčovali peníze z produktivních důvodů.

Obama sponzoroval superfinancování Spojených států a od roku 2008 zobchodoval 9 bilionů dolarů na dotacích pro finanční sektor, které se používají – těchto 9 bilionů dolarů – ke koupi kontroly nad průmyslovým sektorem, k financování korporací, k deindustrializaci] a v podstatě finanční sektor pomohl zničit průmysl ve Spojených státech.

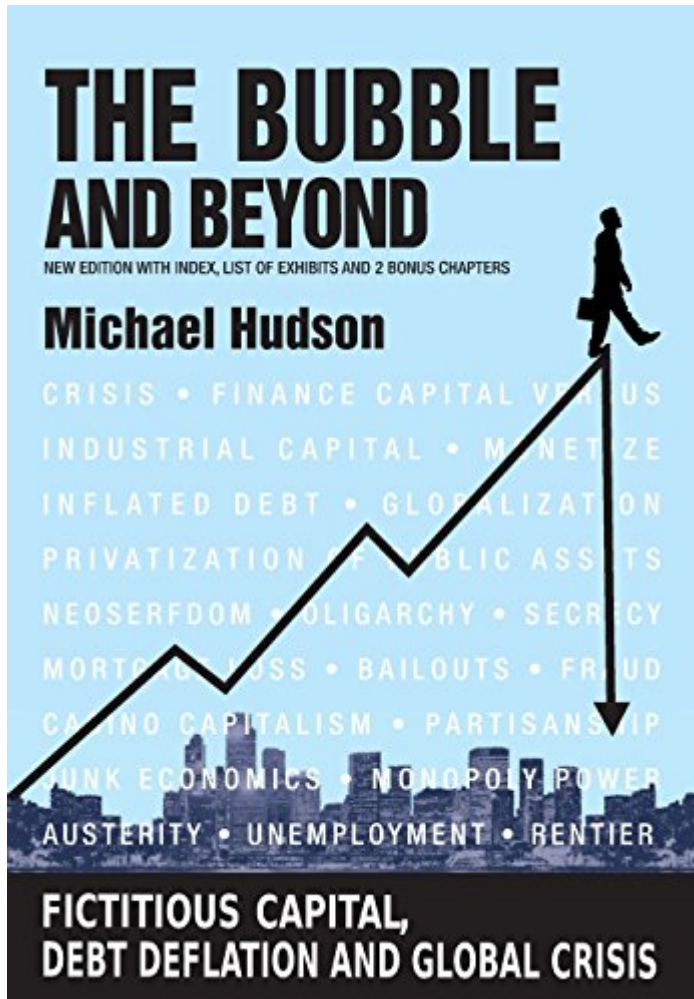
Čína v této pozici není. Převzít vládu nemá mocný finanční zájem; právě naopak.

Čína má nyní velmi velký podnikový dluh, a zejména dluh v oblasti nemovitostí. Když se ale její korporace dostanou do platební neschopnosti, Čína neřekne: „No, rozbijeme vás a budete muset být prodáni zahraničním kupcům a komukoli, kdo je může koupit.“ Čína v podstatě odepisuje dluh.

A je pro ni snadné sepsat dluh, protože je to sepsání dluhu, který má vůči sobě. Neexistuje žádná soukromá banka, která by proti ní bojovala a lobovala proti ní.

Stejná situace nastává v čínských nemovitostech právě teď. V Číně je mnoho stížností, že rodiny se musí dlouhodobě zadlužit, aby si mohly půjčit peníze na bydlení, protože jejich bydlení bylo – stejně jako Spojené státy – nabízeno na úvěr.

Jak může Čína snížit cenu bydlení, aby si udržela svou pracovní sílu s nízkou reží na bydlení, aby mohla zůstat konkurenceschopná a aby mohla používat příjmy z práce k nákupu zboží a služeb, které práce produkuje, místo aby platila bankám?

RADHIKA DESAI :

Tyto kontrasty, které kreslíte, Michaeli, mezi čínskými finančními strukturami a tím, čím se americké finanční struktury za posledních několik desetiletí staly, jsou velmi vhodné pro řeči o dedolarizaci na jedné straně a vzestupu renminbi neboli jüan – čínská měna má dvě různá jména – jako hlavní světová měna. Teď je tu pár věcí, které by se o tom měly říct. Za prvé, pokud jde o dedolarizaci, faktem je, že k tomu dochází,

protože zbytek světa si stále více uvědomuje, že účast na dolarovém finančním systému má mnoho nevýhod, včetně tendence dolarový systém způsobovat rostoucí finanční krize a tak dále.

Ale kromě toho je tu ještě jedna věc, kterou je třeba zdůraznit, a to, že dolarový systém, který spočívá na strukturách financionalizace, dusí americkou ekonomiku.

Dělají americkou ekonomiku méně produktivní. Zvyšují sociální nerovnost ve Spojených státech. A to vše mělo samozřejmě dopady i na politiku.

Ale samozřejmě, jak funguje americká politika, víte, je to „nejlepší demokracie, kterou si peníze mohou koupit“. Takže v podstatě extrémně bohaté zájmy, což jsou také zájmy, které mají zájem na financionalizaci, udržují systém v chodu – i když má tyto špatné dopady na americkou populaci, a přestože je dolarový systém pro americké obyvatelstvo ve skutečnosti stále méně atraktivní. zbytek světa. A proto se velmi brzy dočkáme jeho zániku. Takže tyto zájmy to udržují.

Naproti tomu v Číně to, co máte – lidé říkají, že čínský jüan musí být internacionalizován stejným způsobem jako dolar – a tady dělají chybu.

Ano, čínský jüan se bude stále více využívat v mezinárodním obchodu, ale také vidíte, že nové struktury, které vznikají, nejsou jen o nadvládě jüanu.

Naopak Čína podepisuje stále více dohod o obchodu s měnami jiných zemí . Takže to také umožní, aby se měny, řekněme Íránu nebo Indie, začaly používat omezeným, regulovaným způsobem, nicméně, ale přesto byly používány v mezinárodním obchodu.

Ale to bude o obchodu. Dokud nemáte rozsáhlé investice do finančních bublin pravidelně vyfukovaných americkým finančním systémem, dolarový systém v podstatě nepotřebujete.

Takže jüan bude internacionalizován extrémně odlišným způsobem. Nebude to vypadat stejně, jak vypadala dolarová internacionalizace v posledních mnoha desetiletích, závislá na financionalizaci.

Takže Čína, to uvidíme, ale bude to vypadat úplně jinak. To je upřesnění, které je třeba udělat.

MICHAEL HUDSON : Otázkou tedy je, jak vytvoří mezinárodní banku, která bude dohlížet na mezinárodní rezervy, které ve skutečnosti neobsahují dolar, kromě některých dolarů na stabilizaci devizových měn.

Určitě prvním krokem budou dvoustranné a mnohostranné měnové swapy. Čína bude držet saúdskoarabský riyal a Saúdská Arábie bude držet čínský jüan a výsledkem bude petroyuan, o kterém lidé mluvili.

Členové SCO (Shanghai Cooperation Organization) a spojenci Číny, Ruska a Íránu se chystají vyvinout vzájemné měnové swapy. A v určitém okamžiku se spojí a vytvoří mezinárodní banku, která bude schopna vytvářet úvěry na financování obrovských investic do infrastruktury, rozvoje přístavů, dopravy, které zatím vidíme, jak Čína přebírá vedení v rozvoji podél starého hedvábí. Road and the Belt and Road Initiative.

To bude koordinovat mezinárodní banka, aby mohli mít svou ekonomiku v podstatě bez velkého kontaktu s dolarem a eurem. Protože dolar a euro mají velmi málo co nabídnout – ani suroviny, ani mnoho technologií. Mohou vyrobit specializované stroje na výrobu počítačových čipů, ale v podstatě to vyžaduje celý institucionální vývoj.

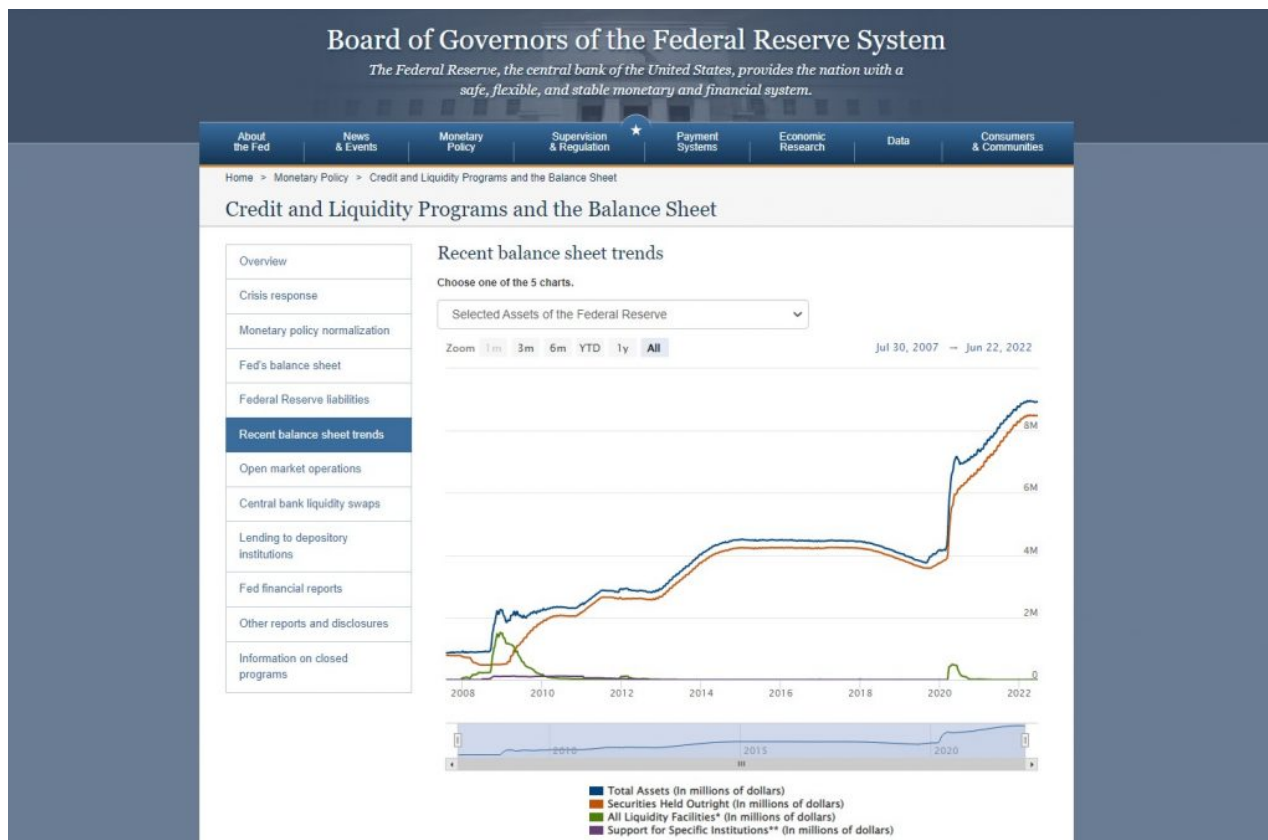
A jsem si jistý, že o tom právě teď diskutují. A to se bude odvíjet v budoucích programech, o kterých budeme diskutovat.

RADHIKA DESAI : Přesně tak. Jsme skoro za hodinou, Michaeli, tak ukončíme tento rozhovor. Možná to ukončím tím, že podtrhnu něco, o čem jsme se vy a já hádali v našem článku „Beyond the Dollar Creditocracy“.

Dolarový systém fungoval s mrkví a holí. Mrkev byly samozřejmě obrovské finanční bubliny, které Spojené státy pravidelně vyhazovaly do vzduchu, aby pozvaly zbytek světa k nákupu aktiv denominovaných v dolarech, a tím zvýšily poptávku po dolarech.

A to také samozřejmě naráží na rostoucí rozpory, a to do takové míry, že dnes Michael dříve zmínil rozšířenou rozvahu Federálního rezervního systému.

Z přibližně 1 bilionu dolarů v prvních letech tohoto století se zvýšil na přibližně 2 biliony dolarů, poté 4 biliony dolarů po finanční krizi v roce 2008 a nyní je to více než 9 bilionů dolarů.

Většina těchto peněz je tam proto, že se cizinci v podstatě netlačí na americké trhy aktiv, aby nakupovali aktiva denominovaná v dolarech. Takže tyto trhy aktiv musí být podporovány Federálním rezervním systémem.

Samozřejmě se nakonec může stát jakýmsi samostatným systémem, ve kterém Federální rezervní systém pokračuje v nafukování bohatství některých Američanů, ale zbytek světa se o to zmenšuje. Další – hůl – byla samozřejmě kontrola nad komoditami. Michael zmínil kontrolu nad ropou.

Samozřejmě, že dnes nabývá na důležitosti mnoho dalších komodit – důležité se samozřejmě stává jídlo.

Různé zdroje spojené s výrobou různých „zelených“ technologií, jako je lithium, nabývají na důležitosti, takže bude velký pokus to kontrolovat.

Ale americké pokusy pokusit se udržet si kontrolu nad ropou v posledních desetiletích také upadají. Ceny ropy se mění samy.

A samozřejmě jak ceny komodit rostou, hodnota dolaru klesá. A to je další – v podstatě důvod, proč ceny komodit rostou, je ten, že zbytek světa požaduje více, protože zbytek světa se také vyvíjí.

A tak samotný vývoj zbytku světa bude mít negativní vliv na americké pokusy udržet si nákup.

Takže čím dříve si Spojené státy uvědomí hloupost snahy ovládnout svět a zaměří se na to, aby byly produktivní národní ekonomikou, tím lépe to bude pro Američany samotné.

Protože Američané také zaplatili velkou cenu. Svět zaplatil velkou cenu, ale v menší míře Američané zaplatili cenu za marné pokusy USA udržet si nadvládu nad světem, i když je to jen tím, že udrží dolar jako světové peníze.

MICHAEL HUDSON :

Radhiko, mohli jsme dostat milion dolarů od ministerstva zahraničí, kdybychom si to nechali pro sebe a řekli jim, jak svět funguje.

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

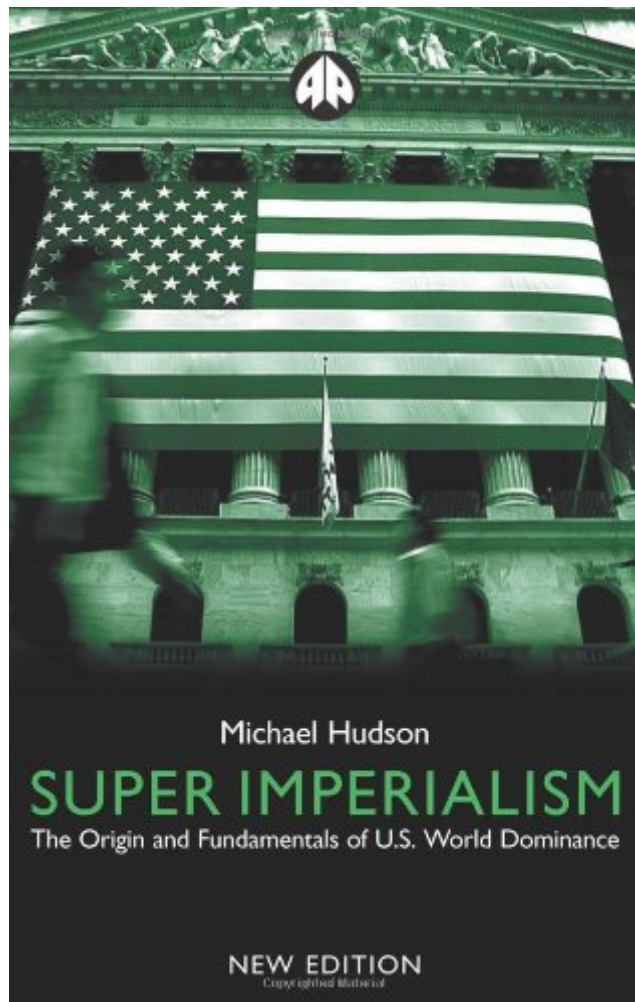
RADHIKA DESAI :

Doufám, že místo toho získáme milion diváků. To by se nám mnohem více vyplatilo.

Takže prosím dávejte pozor na náš další pořad, který natočíme za dva týdny a za dva týdny ho uvidíte.

Mezitím nám prosím dejte také své reakce, návrhy na témata, kterými bychom se mohli zabývat. Budeme se o to snažit, jak jen to půjde, a těšíme se, že si s vámi budeme odsud každých čtrnáct dní hovořit.

Moc děkuji a uvidíme se příště.

(Opětovně publikováno z Geopolitické ekonomie se svolením autora nebo zástupce)

← Německý rozhovor

Přihlaste se k odběru nových sloupců

• Kategorie: Ekonomika , Zahraníční politika

RSS

Print

• Štítky: Čína , Čína/Amerika , dolar ,

Federální rezervní systém , Neoliberalismus , Rusko , Ukrajina , Wall Street

← Německý rozhovor

Skrýt 11 komentářů Zanechat komentář

Komentující ignorovat ... sledovat **Endorsed Only**

Oříznout komentáře?

1. Juddříká:

14. ledna 2023 ve 20:12 GMT • před 1,5 dnem • 200 slov ↕

Neoliberální Evropa čelí krizi legitimizace se svou vlastní vzájemně se posilující kombinací tržní racionality a oživujícího nacionalismu.

Zatímco [od konce studené války a zejména od událostí 9/11] byl americký nacionalismus využit k expanzivnímu a [hyper]-agresivnímu imperiálnímu projektu, nacionalismus v Evropě je [manipulován jako] sociálně implozivní a provinční ... konec studené války nevedl k větší evropské autonomii a sebeurčení.

Spíše posílilo lpění na tržně řízeném integračním projektu, který je v radikálním rozporu s jeho tradicemi a ideály a [je] podřízen americkému impériu, které navzdory své křehkosti nadále vrhá velmi široký stín [zejména na Evropu].

a

Ústavní smlouva pro Evropu stanovila, že „unie“ musí být „slučitelná s NATO (článek I-4-2)

Pro nadcházející válku NATO proti Srbsku viz Camp Bond Steel a Albánsko-mecedonsko-bulharská ropná společnost (AMBO).

Zdroj: Europe at Bay: In the Shadow of US Hegemony od Cafrunyo a Rynera c. 2007

• **Odovědi:** @Judd

Odovědět Souhlasím/Nesouhlasím/atd. This Commenter This Thread Hide Thread

2. Juddříká:

14. ledna 2023 ve 20:44 GMT • před 1,5 dnem • 300 slov ↕

Europe's "second integration project" [into US dollar based structural hegemony resulted in]...a customs union and a common agricultural policy, The Treaty of Rome served as an adjunct to the social- and Christian-Democratic-inspired social accords negotiated – which served to integrate national societies by stabilizing the material basis of citizenship in post-war countries – between capital and labor in the aftermath of the second world war.

However,

By the Lisbon and Cardiff votes culminating in the EMU, the European project has increasingly served as vehicle of departure from the fundamental norms and through which social-pacts and national regulatory systems have been retrenched.

The design of the EMU is inherently subordinate to the US-dominated transnational order [dollar system] and Europe's subordinate position within this order preempts any possibility of resolving the structural problems of Europe's post-Fordist economies.

also

The United States' financial difficulties have led to a modest but significant shift from the dollar to the euro.

What would it take though for Europe to translate its undoubted economic resources, critical mass, and productive self-sufficiency as a continental economy into a structural capability that could generate, inter alia, a dynamic growth trajectory...and a capacity to operate as dynamic and genuine counter-weight to the United States?

and finally,

There is doubt that apart from export-oriented, beggar-thy-neighbor niche strategies of the privileged few, that national responses face limitations more dire than the current European Half-way House.

Neoliberal power-relations raise the stakes of interventionist alternative policies for any one individual European state.

Europe's relationship to the United States is best characterized as the gilded-Iron cage where a sufficiently gilded for an adequate number not challenge the status quo – especially in the absence of all foreclosed better alternatives.

Europe will continue down the path of further privatization, populist, atavistic and parochial politics both internally and externally, and as a result will remain by design, fully subordinate to the United States.

Source: Europe at Bay: In the Shadow of US Hegemony by
Cafruny & Ryner c.2007

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

3. Judd says:

January 14, 2023 at 8:59 pm GMT • 1.5 days ago ↑

@Judd

from Wikipedia, since 2022:

“AMBO-Pipeline LTD is attempting to utilize blockchain technology and NFT smart-contracts as kick starters to secure funds necessary for legal, due diligence and administrative costs to activate pending loans.”

sounds legit...

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

4. Anonymous[295] • Disclaimer says:

January 14, 2023 at 9:38 pm GMT • 1.5 days ago • 300 Words ↑
Anent little white envelopes filled with dollar bills:

Bribery (or blackmail) of satellite states is one pillar of US coercion. The US regime's real problem has always been forums in the transnational space. The US approach to that problem has been to end-run independent organizations.

They try to end-run the UNSC with NATO. End-run ECOSOC with Bretton Woods bank diktat. End-run UNCTAD with the WTO. Now they want to end-run the institutions and authorities of international criminal law with S.4240.

This crock of reeking shit sets up star chambers immune to judicial review and illegally undermines the Rome Statute, to which the US has signatory obligations. This is what happens when you have CIA-trained cookie pushers playing monkey-see-monkey-do with the forms of international law. This puerile edict would codify arbitrary foreign intervention by the US. In municipal law, anyway.

Good luck imposing that with a missile gap (a real one, this time,) an atrophied defense industrial base, and an armed force of malnourished mental defectives against allied nuclear-armed great powers, the G77 (now really G134 and counting,) CELAC, and the NAM.

As Iranian officials publicly state, the CIA impunity regime is a laughingstock, a pariah state reduced to sneaky little ratfucks. Their grand plans for show trials are about as impressive as John Bolton's videotaped three-ways at Plato's Retreat. The shaved apes in the NHB are digging themselves in deeper with legal exposure to UNTOC, the BWTC, CAT Article 20, and the customary international law of state responsibility. US extradition requests can be voided as persecution by a torture

state. “Rendition” disappearance will not fly – if the knuckle-draggers try to snatch some enemy abroad, they are liable to end up inside the glass booth themselves.

• **Thanks:** Judd

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

5. Derer says:

January 14, 2023 at 9:54 pm GMT • 1.5 days ago • 100 Words ↑

An economy that is reduced to survive on military industrial complexes leads to unstable international transition period. The USA international behavior has one focus and that is to provide support for everything that enhance healthy growth of their military industry. Everything else was lost to others competing participants and therefore new policies are oriented for survival of that crucial industry. Especially after Soviet Union collapse new enemies and conflicts must be created. Prolonging Ukraine conflict provided new optimism for the industry, but unfortunately that conflict may break the hegemon back forever.

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

6. KA says:

January 15, 2023 at 2:03 am GMT • 1.3 days ago • 300 Words ↑

It has never been the play of a free market .US stopped the growth of Japanese economy in 80 at a time when capitalism was worshipped as if it were God without rival. US imposes sanctions on trades over violations of its policies that have military objectives . It allows certain behaviors and doesnt allow certain that can compete with its growth and profits . The modus operandi involves forces,coups, and sanctions. It doesnt allow market takes its course in the defense or financial- banking sectors. These are bolstered and rescued and maintained by printing money ,zero inflation, tax subsidies and by forcing other countries to spend their earnings or their loans on defense purchases or on financial service purchase . It forces opening of foreign nation's vital sectors and closes the American vital sectors to foreigners. It invokes issues of threat to security for Chinese tech so that China cant penetrate or spread . It allows myriad corruptions expressed in jargon and neologism to help off shore looting and off shore parking of profits .

It always hedges and treats its own principles in contrasting fashions depending on the countries involved: allowing India to trade,buy and manufacture products but wont make same decisions in relation to powerless other countries . It openly works with corporations in two way revolving door manners and still conjures up existences of State owned enterprises only in relation to China,Russia,Iran ,in order to rail against them and inflame negative attitudes domestically. Then it sanctions them on the basis that these are state entities .

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

7. KA says:

January 15, 2023 at 3:30 am GMT • 1.2 days ago • 400 Words ↑
“During the war, India and other former colonies had exported raw materials and built up huge government savings in exchange for these raw materials. And, as [part of] the sterling area, they were obliged to spend all of these savings on British manufactures.”

That gave a lot of room to the British to meet its deficits in relation to new world and Europe.

Now those savings earned by the 3rd world return to US to finance American welfare at home and warfare abroad.

Often these dollar savings can't be used to establish commercial relations between any two of the 3rd world countries without going through NY bank. 3rd world doesn't own its own labor nor its resources. Unlimited capacity and control over the production and possession of dollars have avoided any possibility or pitfalls of managing trade deficits in respect to any country. Dollar is needed like gold or silver or fossil fuel is needed by other countries. It's a system that the figures forcing this arrangement divested of any underlying value couldn't even imagine in 1973.

Swap and acceptance of any currency for bilateral trade will revert the system to the pre-industrial era establishing a level playing field for the weak and underdeveloped. It will also stop looting and parking and fleeing of capital. Two-way open system will not favor that. Europe managed this by allowing only one-way system by arbitrary regulation, deceptive laws, and punitive forces. Europe kept the industries, finances, and bankings of the colonies separate from its domestic markets and from the domestic competition at the same time controlling the banking, finance, and industries of the colonies. Though the ownerships belonged to the local in later years. But it was like owning dollars of today – no real power. America digitalized the

concepts through the revolving door of the dollars but its flow ,direction ,and uses still stayed within the purview of American needs and whims .

Its interesting that the menace of sovereign currency was not appreciated before by the general public until now .

Also the slow relentless atack on dollars are not being met with new ideas and tools by US .Because it has none that will work and sametime protect its hegemony,lifestyle of the elite ,and the prerogative of arbitrary application of the plastic standard to the rest . When it goes down,it will bring S Korea,Japan, Austarlai and western Europe with it . It will try its best to mainatin stranglehold on these countries .

May be Japan and S Korea can see this and want to acquire the nuclear capabilities though sold as deterrnat against China or NK.

• **Replies:** @Unintended Consequence

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

8. barr says:

<https://www.dawn.com/news/1731420/debt-a-longer-view>

Good to see someone in even Pakistan of all places, is articulating a view and the rightwing proreligious media is allowing that aligns with that of Desai and Hudson .

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

9. Unintended Consequence says:

January 15, 2023 at 5:28 am GMT • 1.1 days ago • 100 Words ↑
@KA

“Its interesting that the menace of sovereign currency was not appreciated before by the general public until now .”

The intricacies of US international financial dealings are beyond the ability of the average American to understand. The glitches in our domestic economy, however, have made more than a few people curious including myself.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

10. polarbear4 says:

love you two.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

11. Rubicon says:

January 15, 2023 at 8:28 pm GMT • 12.4 hours ago • 100 Words ↑

Dr. Michael Hudson is such a great scholar of how US Financial Hegemon conducts business, it's only fitting that his cohort be nearly as brilliant as he is.

Sadly, the gal there rambles on and on, with no directionality and purpose in what she is ***trying*** to say.

Benjamin Norton and team: please find someone else who is able to start with a central point, and uses a variety of details that reinforces the central point of his/her argument.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

← German Interview

Leave a Reply - Personal attacks and gratuitous insults are not acceptable and this author will ban such commenters.

Zapamatovat si moje informace Proč?
Emailové odpovědi na můj komentář

 Přihlaste se k odběru tohoto vlákna komentářů přes RSS

Přihlásit se k odběru všech komentářů Michaela Hudsona přes RSS